

Mit adnak a falunak 1960-ban várnak a falutól A SZEVEDI MUNKÁSOK?

A falu és a város közös munkaprogramját foglalta határozatba február végén az MSZMP Csongrád megyei bizottsága. Útmutatást adott, hogyan, miként valósítsuk meg a munkásosztály, a dolgozó parasztság közös ügyét, a mezőgazdaság szocialista átszervezésének időszerű feladatait. Azt várja a párt, hogy a termelőszövetkezetek adjanak száz kataszteri hold szántóterületről legalább 41 hízott sertést, 13 mázsa ba-

romfit. Minél nagyobb területen ériék el a 30 mázsa kukoricatermést. Ez a városi munkások kérése is a falutól. Az üzemi munkások azonban nemcsak kérnek, hanem adnak is a falunak gépeket, szerszámokat, gazdasági felszereléseket. Hogy mit adnak és mit várnak a falutól 1960-ban a szegedi munkások, erre kértünk ismét választ néhány szegedi üzemből.

Már ebből is látható, mit vár a szalámgyár a falutól. Emellett még azt is kéri, hogy egész évben folyamatosan hiraljanak a szövetkezetek, s az egyéni dolgozó paraszttól. Ez nekik is hasznos és a gyárnak is. Tavaly a hízók zömét a téli hónapokban adták át. A III. negyedévében például 10 millió forint termelési értékű hízók voltak az üzemből nyersanyaghiány miatt. Ezt a hiányt ugyan pótolták a negyedik negyedben, de ez többletkiadást jelentett az üzemből, mert igen sok túlórárt használtak fel ahhoz, hogy behozzák a lemaradást. A megelőző időben pedig az állásidő jelentett olyan kiadást, amely mögött nem volt termelés.

A kongresszus határozata szerint a második ötéves terv végére lényegesen növelni kell a Szegegy Szalámgyár termelését is, de már az idén több szalámít kér a bel- és külkereskedelmint, mint tavaly. Hogy az igényeket kielégítse a gyár, azt kéri az állami gazdaságoktól, termelőszövetkezetektől és egyéni dolgozó paraszttól, hogy adjanak több sertést, mint tavaly.

állandóan vizsgálja a különböző tájegységeket, a különböző módszerekkel takarmányozott sertések húsából készült szalámít. Az eddigi vizsgálatok alapján azt kéri a szalámgyáriak a termelőktől, hogy adjanak minél több hússertést.

Tavaly 131 ezer hízót vágtak le a Szegegy Vágóhídon. Ennek 80 százaléka hús- és csak 20 százaléka volt zsírsertés. A hízók átlagsúlya 122 kilogramm volt, a tervezett 118,5 kilogrammmal szemben. Az idei tervben súlyra a tavalyhoz hasonló mennyiség szerepel, 116 kilogramm átlagsúlyal.

Több ipari tanuló jobb módszerekkel képeznek a kisipari szövetkezetek

A Csongrád megyei kisipari szövetkezetek idén 283 ipari tanuló szerződtek a tavalyi 140-nel szemben, s ugyanakkor 133-an szabadulnak fel. Az ipari tanulókat jobb képzése érdekében két, öt-öttagú

ipari tanulótanácsot szerveztek

a KISZÖV-ben. A tanács tagjai társadalmi munkában ellenőrzik a tanulók előmenetelét, s a velük való bánásmódot. Előfordult ugyanis, hogy némely helyen testi fenyegetések alkalmazzák az ipari tanulókkal szemben. Másutt segédmunkára osztották be őket, s nem volt megfelelően gondos a szakmai képzés. Az ellenőrzők jó része a szövetkezetek kiváló ipari oktatói közül kerül ki.

Az iparitanuló-nevelés megújítása érdekében a közeljövőben

tanácskozást tartanak a KISZÖV és a ktsz-ek képviselői

járásai székelyként, illetve városként a tanulókkal és a szüleikkel. Ezenkívül már most megkezdtek az országos iparitanuló-versenyre

való jelentkezések szervezését. Több helyről, mint például a makói asztalos, a cipész és a férfi-női szabó szövetkezetből már jelen-

tették a benevezéseket. További jelentkezések várhatóak a szegedi kárpított, a két asztalos, a férfiszabó szövetkezetből.

A jövő hónapban már megtartják a házi versenyeket,

ahonnan a legkiválóbbak megyei versenyre, s ennek legjobbjait az országos vetélkedésre mennek.

A szövetkezeti tanulók, ahol nem fordítottak kellő gondot a tanításukra, lemaradtak az iparitanuló-iskolai előmenetelükben. Ezért az érdekeik egyidejű védelmével,

a gyengébb tanulókat külön behívják a KISZÖV-be,

s egyben közlik velük, hogy tartós rossz tanulás esetén az illetékes tanácsi szervekkel való megegyezést, a szerződést felbontják velük.

Meggondolatlanul hazudni sem lehet

A kommunisták így, a kommunisták úgy. Egyebet sem hallani megint a szabadeurópás legények szájáról, csak azt, hogy Magyarországon a poklok fenekénél is rosszabb, elviselhetetlenebb viszonyok uralkodnak.

Mit törődik ez a díszes társaság a valósággal? Mit érdekl az Igaz Valér, Zoltán Károly, Márton gazda-féle alakokat, hogy szét kellene talán nézniük kenyéradó gazdáik portáján is, mert ott krónikus társadalmi bajok várnak sürgős orvoslásra. Ők nem és nem látják, vagy nem akarják látni, hogy például Franciaországban feltűnően kevés lakás épül, és ennek következtében ott a szó szoros értelmében sokezer ember nyomorog hajlék nélkül. Az ő füllüküket a nyugatnémet vezérkari tiszték rókácsolására, amely szerint: »Ugy kell operálni, mint Hitler tette a maga idejében... Villámszerűen rajta kell ütni az NDK-n és mielőtt a néphadsereg és más csapatok észhez térnek, már az Oderánál kell lennünk.« A »nagy magyar« újságírók buzgó igyekezzel valamiféle abszolút boldog állapotnak próbálják feltüntetni, hogy Nyugat-Németországban a szolgálati törvény kényszer munkát ír elő minden katonai szolgálatra be nem hívott 18–55 év közötti nő számára, de ugyanakkor az »isteni jogrenddel« szembenálló terrornak minősítik, hogy a magyar kormány nem adott kivételt a németek számára, akik büntöznek.

Ahány fajta átok csak elképzelhető, azt mind a kommunisták fejére szórják tehetetlen mérgükben felfokozott energiával. A hírhedt Gallicus — akinek hazudozásait 1956-ban még azok is megalkalták, akik fizették — azt bizonygatja, hogy a magyar haza is »óriási kommunista internáló táborra« alakult át, ahol »aknatelepek és drótsövények akadályozzák az állampolgárok közlekedését«. Erősen felvetődik a gyanú, hogy ez a becsvágó férfiú az utóbbi időben teljesen megzavarodott. Hát ha eddig nem ismerte el, hogy nálunk még a népi rendszer ellenségei is több szabadságot élveznek, mint a tőkés államokban a tisztességes emberek, ám lelke rajta. De ma, 1960. áprilisában ilyen badarságot mondani, amikor kormányunk az egyetlen közbiztonsági internálótábori is feloszlatta — ez enyhén szólva logikátlan zagyaság. Hasonlóképpen nincs semmi értelme annak a müncheni rádiókommen-

SAKSZERVEZETI KÜLDÖTTVÁLASZTÓ GYÜLÉS

A Közalkalmazottak Szakszervezete Csongrád megyei területi bizottsága április 20-án, szerdán délelőtt 9 órai kezdettel küldöttválasztó közgyűlést tart Szegegyen a szakszervezet Juhász Gyula Művelődési Házában. Ebből az alkalomból megválasztják a megyei bizottságot, valamint a kongresszusi küldötteket.

Ítélet az athéni „kémpörben“

Athén (TASZSZ). Az athéni katonai bíróság ítéletet hirdetett 12 görög demokratia pörében. A bírósági döntés nem tekinthető egyéneknek, mint a törvényesség és az igazságszolgáltatás megcsúfolásának, az athéni hadbírák ugyanis Eritriadisz, Filinisz, Triandafilut, Kukulut, Parcalidut és Eritriadut életfogytiglani börtönrre ítélték.

A bíróság felmentette a vádlottakat a »kémkedés« vádjától s ezzel valójában elismerte a provokátorok koholmányai alapján összetákoltt vádirat alaptalanságát. Ugyanakkor azonban elmarasztalta a vádlottakat »kémkedési hajlandóság« bűnében, csupán azon az alapon, hogy tagjai a kommunista pártnak.

Munkások és értelmiségiek találtak egymásra a dal szerzetében

Egyre erősödik a Szakszervezetek Általános Munkás Dalegylete

Jó egy esztendővel ezelőtt csak mint óhaj fogalmazódott meg annak gondolata, hogy naggyá kellene tenni Szegegyen a valamikor nagy-

hírű Általános Munkás Dalegyletet, amely több mint öt évtizedes múltat tekint vissza. A gondolat azóta testet öltött: a városi pártbizottság, a tanács, a szakszervezet messzemenő segítségadásával újra életre kapott a nagyműtű énekkar, s most már elmondhatjuk, hogy azóta sikeresen megállta a helyét. Dr. Szeghy Endre művészeti és Mihálka György karnagy vezetésével nem egyszerűen újjászerveződött ez az énekkar, hanem lépésről lépésre egyre erősödött.

Felfrissült kórus

Nem a 90–100 fős létszáma tükrözi ezt leginkább — az is! —, de annál jobban az a minőségi változás emberben és hanganyagban, amely összekovácsolta a kezdeti lépésektől mindvégig az énekkart. A művészeti vezető és a karnagy munkája az is jelentette, hogy az Általános Munkás Dalegylet régi és új tagjainak munkájával mind erősebben felfrissüljön. S ami azelőtt szinte lehetetlen volt, hogy az alapító munkásokkal, fizikai

dolgozókkal együtt énekeljen a pedagógus, a hivatalnok és egyéb szellemi foglalkozású — az most valóságos lett.

Az énekkar így frissült fel: egyrészt nagyobb kedvet kaptak a régi tagok azaz a ténnyel, hogy értelmiségi foglalkozásúak is üdvözölhetnek soraikban; másrészt pedig az hozta meg a felfrissülést, hogy értelmiségiek együtt énekelhetnek a munkásokkal tagjaival. A kölcsönös megbecsülés le- döntötte azt a válaszfalat, amely ugyan régóta nem látszik már, de mert valamikor nagyon is ott emelkedett a munkás és az értelmiség közt — az árnyékát még ott vélték az előítéletekben. A nevében is megváltozott énekkar — Szakszervezetek Általános Munkás Dalegylete — így tükrözi az új tartalmat, s perze az a formát is, ahogy ma már megjelennek a közönség előtt.

A szakszervezet is segít

A tavaly november 7-i első nyilvános bemutató — majd az első kórushangverseny a MÁV és a DAV énekkarokkal — óta külsőségekben is reprezentált a nagy jövő elé tekintő, a majd igazán

Szegegyet képviselő énekkar. Most április 4-én a színházi nagy ünnepi műsorban a női kar már saját ruhában jelent meg a színpadon. S ha csak az anyagiakat nézzük, s nem a csinos megjelenést, az 52 női ruha, darabonként 5–600 forinttal számolva, mint kezdeti lépés sem kevés segítség a szakszervezettől.

A belső tartalmat így követi a megjelenés impozáns formája, amely mi tagadás, még inkább kedvet ad az énekeseknek: lám, törődnek velünk. Ezzel az együttessel el is lehet érni azt a célt, hogy a zenebarátok oratórium kórusa mellett méltón képviselje majd a hangszerkíséret nélküli művek tolmácsolásában a várost, egyaránt énekelve munkásmozgalmi, klasszikus és romantikus dalokat különös tekintettel a különböző népek dalainak feldolgozására.

Ének és tanulás

Próbáról próbára komoly munka folyik az énekkari együttesben, s pihenésül még a szüneteket is arra használják, hogy elméleti kérdésekkel, zenetörténeti, zeneesztétikai problémákkal ostromolják karnagyukat, Mihálka Györgyöt. S a jó kol-

lektiva érdeklődése megéri a rögtönzött előadásokat, mert utána nagyobb a lelkesedés tüze, amely fokról fokra a még sikeresebb szereplések felé emeli őket.

Júniusban a Rókusi Zenei Általános Iskola kórusával rendeznek közös hangversenyt, majd a hagyományos Anna-bálon is szerepelnek és részt vesznek a Szegegyen rendezendő országos dalostalálkozón is. Vidéki útjuk és szereplésük színhelye Pécs vagy Miskolc lesz, s valamennyi fellépésük minden bizonnyal sikerrel jár majd.

Mint távoli kívánság valóra váltása, realitása él benne egy külföldi út, illetve szereplés Szegegy valamelyik testvérvárosában. A gondolat mindenesetre szép, a valóra váltás azonban nemcsak az énekkaron múlik, vagy csak azon: ha majd igazán méltán képviselheti Szegegyet. Erre pedig mégis megvan az alap, az énekkar eddigi jó szereplésének sorozata és az a közeli megvalósítás, hogy az ősz folyamán egy tagtoborzással még erősebb legyen és lesz az együttes.

L. F.

ÚJ ORSZÁG SZÜLETETT

Április 15.

A főváros normalizálódó életének egyik jele, hogy a kormány Debrecenből Budapestre tette át székhelyét, s ezzel megkezdődött a szakminisztériumok munkája is. A kormány a felköltözés után azonnal megtartotta az első minisztériumi ülést, amelyen a földreform végrehajtásáról és Budapest helyzetéről tárgyaltak.

A lapok jelentették, hogy a Szovjetunió újabb 250 millió kölcsönt adott Magyarországnak.

A főváros újjáépítésével kapcsolatban nyilatkozott a Közmunkák Tanácsának elnöke. Eszerint Pesten minden tízedik Budán minden ötödik házat újjá kell építeni.

Buda egyes részein megindult a gázszerelvények felújítása.

A Kossuth-rádió, amely a háború idején nagy szolgálatot tett a nemzetnek azzal, hogy közleményeivel állandóan élesztette az ellenállás szellemét, egy a lapokban megjelent közlemény szerint beszüntette működését, mert teljesítette feladatát.

Most érkezett meg a híre, hogy Szerb Antal, a neves irodalomtörténész és kritikus 1945. január 27-én, 43 éves korában egy náci haláltáborban elhunyt. A lapok cikkeiben emlékeztek meg a nagy tudós és író érdemeiről.

Az orosz csapatok gyors ütemben közeledtek a német főváros, Berlin felé, és megkezdtek az előkészületeket a város ostromára.